

Mlžná pavučina

Vlak se blíží. Edwin v běhu máchá rukama jako pták, který chce poprvé v životě vzlétnout. Křičí hrůzou, že spadne. Jeho křik zní nesrozumitelně, beze slov, jen v jakémsi divošském jazyce připomínajícím skřeky ptáků. Vnímá dosud nepoznaným šestým smyslem, jak vlak zastavuje. Kola na kolejích skřípou, rachot připomíná válcování plechu a sníh víří, jako by byl postižený tancem svatého Víta.

Vlak vykukuje ze tmy a okna vagonů září v mlze jako pohupující se lampiony. Edwinova chlapecká tvář, ještě zarudlá během a mrazivým vzduchem, se na chvíli proměňuje. Vypadá starší, o hodně starší. Připomíná otce. Ten ale zmizel někde v ruinách Dračího zubu, hradu, v němž kdysi sídlili lapkové.

Ohlédne se. Za ním stojí obří Stín draka a zvětšuje se. Holé větve kaštanu chtějí varovat, ale už je pozdě. Stín roste do rozměrů obřího nafukujícího se balonu, plazí se to při zemi, ukusuje realitu a mění ji v nicotu.

Stín se blíží a Edwin má pocit, že ho chytila neviditelná ruka a svírá ho. Zůstal viset ve vzduchu. Pohlédl Stínu do tváře. Ani na chvíli ho nenapadlo, že je divné, aby měl Stín nějaký obličej, nebo dokonce ústa a nos.

Je vyděšený. Chce se zachránit. Pohledem klouže ke zhmotňujícímu se Stínu a tuší jeho tvář. Temnota má tvář! Svítí v ní dvě oči. Dva rozžhavené uhlíky právě vytažené z výhně.

A náhle ze Stínu proti němu vystřelí dlouhý pařát.

Do té doby nehybné paralyzované tělo získává energii. Snad talisman od maminky visící na jeho hubeném krku, dal neviditelný impuls a nohy se samovolně rozeběhly. Jen rychle pryč od temného Stínu, pryč od dlouhého pařátu, který by se jej užuž dotkl, nebýt chlapcova prudkého pohybu. Běží úzkou uličkou dolů mezi zahrádky, kde se ztrácí z dohledu.

Tady není veřejné osvětlení. Ani v chatkách nikdo není. Okna jsou slepá a zatemněná, okenice zavřené. Na zimu je zahrádkáři vždy zazimují, nechodí sem. Proč by měli, když jsou zahrady schované pod vrstvou zmrzlé vody?

Tma se tlačí do každého záhybu oblečení a on má pocit, že ho rozmáčkne, ta tma ho naprosto pohltil.

Teprve nyní Edwinovi dochází, že vyrazil špatným směrem. V těchto místech se pomoci nedovolá. V liduprázdné pustině se musí spolehnout jen sám na sebe, na svou vytrvalost a rychlost.

Stín přerývaně oddechuje. Dává o sobě vědět zlověstným dupotem a chrchláním. Stává se hmotným tělem z masa a kostí. Není filmovou iluzí, démonem, ale bytostí, kterou nezastaví žádná pohádková zaklínadla.

Úzká pěšina se svažuje dolů mezi ploty. Chlapec tuší, že po jeho pravici je pod sněhem hluboká strouha, která bývá po dešti plná vody. Teď je všechno kolem zamrzlé a nehybné. Proud kalné dešťové vody není slyšet, to jen krev, opravdová krev šumí v žilách a tepnách a vytváří onen šum a hučení v uších.

Odváží se ohlédnout. Temný obrys pronásledovatele se dá tušit až na-
hoře pod náspem. Edwin neznatelně zvolní. Ve chvíli, kdy se jeho pohled

vrací zpět k uježděnému sněhu na cestě a zaboří se do tmy, pocítí ostrou bolest v pravém kotníku.

Cosí těžkého mu podráží nohy.

Ztrácí balanc a letí jako sestřelený pták dolů k zemi.

Je natolik překvapený, že si nestihne krýt obličej. Ve tváři má náhle tisíce zmrzlých krystalů ledu. Ramenem projíždí prudká a nesnesitelná bolest. Ztrácí vědomí ve chvíli, kdy narazí do betonové hrany zídky.

Edwinovo jedenáctileté tělo zůstává v ledové závěži.

Nehýbá se.

Vedle něho leží převrácené dřevěné sánky. Takové, na kterých sjížděl svah u nich za domem. To ještě byli všichni spolu. Tatínek se vesele smál a stavěl krajinu podle světa Trombů, fantastického světa knih a filmové série, maminka pekla koláč a odháněla ho od plotny utěrkou.

Saně jsou plně naložené pevně svázanými pytli. Pomalu se k nim blíží černý Stín. Zvláštní. Ten Stín sotva popadá dech. Pokašlává.

Edwina pohlcuje síla tunelu, za chvíli ho vcucne vzdušný vír a jemná pavučina z mlhy se rozplývá, sama jako dým mizí v trombu, ve vzdušném víru. Sama je pohlcena tmou.

A Edwin má pocit, jako by ho nasála trubka vysavače. Už nerozeznává, co je nahoře a co dole. Nemá se čeho zachytit.

Vychladlá stopa

Den po Edwinově zmizení běžela Anežka s Ptáčkem ze školy k vlakové zastávce, kde už postávala její starší sestra Viky se svou kamarádkou Klárkou.

Anežka stála nad náspem, který se táhl nad kolejemi, a bezradně sledovala rozdupaný sníh. Vypadalo to, jako když se tu přehnalo stádo slonů. Otočila se k Ptáčkovi.

„Jak chceš z tohotohle něco vypátrat? Ani nerozeznám, jaká patří Edwinovi, natož těm, co ho pronásledovali.“

Osmák Ptáček, hubený, s věčně rozdrbanými kudrlinkami na hlavě, pokrčil rameny, ale dál z podřepu pozoroval sníh.

Anežčiny dlouhé blondaté vlasy jí přepadávaly do očí. Byla Edwinovou největší a vlastně jedinou kamarádkou. Před tím, než beze stopy zmizel, spolu hráli deskovou fantasy hru ze světa Trombů, vzdušných vírů, které člověka ve chvíli ohrožení přenesou do paralelních světů. Jenže jejich hru zpětrhal Stejky se svou bandou, museli s ním bojovat a na magii nezbyl čas. Ptáček jim tehdy hodně pomohl.

Viky s Klárkou přešlapovaly opodál.

Dvě nerozlučné kamarádky. Viky, starší sestra Anežky, trošku pihovatá zrzka s dvěma neposednými culíky, a tmavovláska Klárka ve vytaháném proužkovaném svetru, pod kterým má určitě proužkovanou košili po své mámě nebo námořnické tričko po tátovi. Pár zlých jazyků jí začalo říkat Voso, ale to se nechytlo.

„Tady Edwin zmizel,“ povídá čahoun Ptáček a přimhouřenýma očima sleduje úzký chodník. „Když jsme ho viděli s Viky a Klárkou z vlaku, byl přibližně v těchhle místech. Pak se propad do mlhy. A vidíš ten utržený okraj náspu? On fakticky padal dolů.“

„Ale na koleje nespád,“ ozvala se Klárka.

„To asi ne, někdo ho musel na poslední chvíli chytit a vytáhnout zpátky nahoru.“ Ptáček je ohnutý v pase a Anežce připomíná čmouchajícího psa.

Jsou vedle jak ta jedle, Anežka si je jistá, že jejího největšího kamaráda vcucly tromby.

„Ale,“ zaslechne za sebou Anežka hlas své starší sestry, „proč by ho někdo honil a pak ho hned nato zachraňoval?“

„To je fakt,“ přikývne Klárka, „dobřej postřeh.“

Ptáček se narovná a protáhne se.

„Proč? Přece kvůli Žeberovu zápisníku s mapou Šumavy.“

„Myslíš, že to s tím nějak souvisí?“ ptá se Viky.

Ptáček se mračí, přejede holky přísným pohledem.

„Vám nepřípadá divný, že před rokem zmizel pan Linda, a teď najednou i jeho syn? S těma tajemnejma zápiskama profesora Žebery to musí souviset. Kdyby se dostaly do nepovolaných rukou, ze Šumavy by se stal klondajk. Víte, kolik zlatokopů by se sem sjelo?“

„Takže tohle všechno se děje kvůli nějakému přiblblému profesůrkovi?“ rozčílí se Klárka.

„Ne,“ zakroučí hlavou Ptáček. „Kvůli někomu, kdo chce ty jeho zápisky za každou cenu a neštítí se ani únosu malýho kluka.“

Anežka se rozhlédne kolem. Nebude těm třem vykládat, že Edwina odnesly vzdušné víry, stejně jako ve fantasy sáze o mistru Tarkovi a čarodějce Lorein. Šlo mu o život a tromby se objeví jen tehdy, je-li někdo v ohrožení a nemá už žádnou naději.

Anežka si vzpomněla na svého nejlepšího kamaráda a v očích pocítila slzy. S Edwinem prožila nejenom jeho boj se Stejkozovou bandou, která ho pronásledovala na každém kroku. Sledovali spolu i televizní sérii ze světa Trombů, hráli deskovou hru a představovali si, jak jejich hrdiny přenáší z jedné paralelní dimenze do druhé. On hrál za Mistra Tarka a ona za čarodějkou Lorein, jež měla dar jasnovidectví.

Jasnovidectví?

A Anežce se vrací sen, co se jí zdál nad ránem. Byl o Edwinovi. V tom snu utíkal před nějakým stínem, viděla vlak a mlhu. Nakonec ho vcucly tromby. Má stejný dar jako Lorein? Co když viděla ve snu, co se tady stalo doopravdy? Ale bylo tam ještě něco, nemůže si vzpomenout. A bylo to důležité! Stín měl lidskou tvář a Edwinovi podrazily nohy nějaké... Ale co?

Má to cenu!

„Tohle nemá cenu. Vždyť už tu byli policajti, a taky nic,“ řekne Viky a Anežka by se na svou sestru nejradši vrhla. Jak může sakra říct, že to nemá cenu? Vždycky to má cenu! Edwin by se na ni taky nevykašlal.

Ptáček se napřímí a pohlédne směrem k lesu a šumavským kopcům.

„Je jasný, že běžel od Dračáku.“

„Tos nám řek novinu,“ pronese Viky, zuchne sebou do sněhu a máchne rukama. Udělá andělíčka, vstane a znalecky pokýve hlavou.

„Ten se mi poved,“ zahihňá se a po očku kouká, jestli si jí Ptáček všímá.

Anežka sleduje stopy, které vedou k městu, je jich tu poměrně dost, ale ztrácejí se na uježděném chodníku. Dál už není jasné, kdo kudy šel. Ve sněhu se neznatelně rýsují dvě koleje od dětských saní. Ale na tom není nic tak neobvyklého, rodiče se svými ratolestmi tudy tahají nahoru boby a sánky. Sjíždí se z klouzandy, která je na druhé straně Dračáku. Dolů se dá nabrat celkem slušná rychlost.

„Jdeme!“ zavelí Ptáček a vyráží k lesu.

Anežka ho dožene a šlape těsně vedle něho. Jestli je Viky s Klárkou následující, to ji nezajímá.

Po deseti metrech už ubylo stop a bylo celkem jasné, které vedou k městu a které naopak.

„Mám neodbytnej pocit, že se jich za ním hnalo víc. Podívej na to,“ řekl Ptáček. Ukázal na zem a Anežce bylo jasné, co má na mysli. Směrem k nim mířila změř stop snad pěti šesti lidí, navíc se jednalo o menší šlápoty dětí. Mezi nimi ovšem byla i jedna osamělá stopa dospělého, další stopy se táhly samostatně sněhem spolu s otisky psích tlapek.

„Tady musel jít někdo se psem,“ uvažoval nahlas Ptáček.

Anežka zírala před sebe a najednou se zarazila.

„Všiml sis těch sáněk?“

Ptáček kývl.

„Co je na nich divného? Tudy se přece chodí na klouzandu.“

„Já jenom, že je někdo táhnul dolů k městu, tam, co je Severní zastávka a zahrádka za vilkovou čtvrtí.“

„A co když šel opačně?“ zeptal se Ptáček, ale bylo jasné, že Anežku jenom zkouší, on poznal hned, že ten dotyčný nemohl šlapat do kopce.

„Žádná tady z těch stop nevede nahoru. Musel teda zákonitě jít dolů od Dračáku, stejně jako Edwin.“

„Jo, přesně,“ řekl uznale Ptáček, ale vzápětí dodal: „On šel, zatímco Edwin běžel jako splašeněj. Spíš to vypadá, že se někdo vracel z klouzandy. Tomu bych nevěnoval pozornost.“

Ptáček se na ni podíval tak, jako to dělával matikář Hora, když ho žák zklamal, a ona měla sto chutí se do něho pustit svými pěstičkami, protože jí dával najevo, že je jenom malá hloupá holka.

Klouzanda se říkalo lesní stezce, dlouhé a místy hodně příkré, po níž jezdily boby a sánky jako namydlený blesk.

„Hele, nejspíš je táhl dospělej, jeho stopa vede přímo mezi kolejkama saní. Jsou docela hluboký, takže je měl naložený. Musely na nich sedět aspoň dvě děcka. Když jsem byl malej, taky nás táta takhle tahal, mě a bráču...“ Ptáčkův hlas už zněl smířlivěji.

„Ty máš bráču?“ vykulila na něho Anežka oči.

Ptáček se rozesmál.

„Co je na tom tak divnýho? Já mám mladšího bráču a ty zas starší ségru. Kde sakra je?“ a ohlédl se.

Puberta

Viky s Klárkou se loudaly daleko za nimi.

„Nějak tomu nerozumím,“ povzdychl si Ptáček. „Ještě ve škole byly ty dvě plný adrenalinu, úplně nabušený, a že prej musíme hledat, pátrat po Edwinovi, vymejšlely všechno možný i nemožný, ale teď?“

Anežka se zamračila.

„To bude ta puberta,“ řekla.

„Cože?“ Ptáček se zastavil a díval se na ni, jako by spadla z višně.

„Říkala to máma. Prej s Viky mlátí puberta.“

„Tak to je blbý,“ kývl Ptáček, vzpomněl si na své rodiče, kteří se pořád divili, že na něho puberta ještě nevlezla, a mluvili o tom jako o něčem, co dřív nebo později přijde a převrátí mu život naruby. Tedy nejen jemu, ale celé rodině. Neuměl si představit, jaké to bude. Už vloni sice slyšel mutující kluky, kterým hlas přeskakoval tak, že se jim ostatní smáli, s pár kluky mlátily hormony, jak tvrdil učitel Pileček, jiní byli jako bez života a zasněně zírali do počítače, prostě ta nakažlivá a zrádná puberta se u každého projevovala trochu jinak, ale vždycky měla stejný efekt. Z toho dotyčného udělala naprostého idiota. Ale co se takové Viky honí hlavou, si Ptáček představit neuměl. Byly chvíle, kdy se na něho dívala jako nějaká módní kritička, co nemůže pochopit, jak nemožně je oblečený, ale jindy se do něho vpíjela pohledem a on by přísahal, že se jí líbí. Nerozuměl tomu. U Klárky se zas měnily nálady tak rychle jako aprílové počasí.

„Mě to prej mívá,“ vysvětloval Ptáček, „protože jsem se zamiloval do ptáků a ti jsou proti tomu imunní. Mám vlastně obrovský štěstí.“

„To jo,“ přitakala Anežka a nespouštěla zrak z vyšlapané stezky. Co kdyby se tam najednou objevilo něco zvláštního, třeba stopa jednorozce. Nebo koně. Jak by je ale od sebe rozeznala? Pak ji napadlo, že kdyby spatřila i ladnou stopu čarodějky, pak by bylo jasno. S jednorozcem by tu byla i ona. Anežce pořád vířila hlavou představa, že včera tam nad koleje vcucly Edwina tromby. Padal z náspu přímo pod vlak, a v tu ránu se přihnal vzdušný vír a přenesl ho do jiného světa. A ve vteřině se ocitl uprostřed horké pouště... Musela se usmát, viděla, jak tam stojí

